

μης, πάντα δὲ γινώσκει καὶ περὶ πάντων ἀποφαίνεται ὁ φιλόσοφος, ἐν ᾧ τὸ πᾶν ἀγνοεῖ ὁ ἐπιστήμων, διότι ἡ ἐπιστήμη ἔχει τὸ γινώρισμα τῆς εὐσυνειδησίας, ἐν ᾧ τούτου τοῦ ἀγαθοῦ στερεῖται βεβαίως πᾶσα παράκρουσις καὶ πᾶσα φιλοζοφία. Ἀκούσατε τὴν γλῶσσαν τοῦ εὐσυνειδήτου φωστῆρος: «Τί ἦσαν τὰ μέχρι τοῦδε φιλοσοφήματα τῶν νεωτέρων; κυκεῶν (Ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις ἀπλοσάτη!). Ὅταν σοὶ ὀμιλή τις καὶ δὲν καταλαμβάνῃς καὶ τὸν ἐρωτᾷς τί ἐννοεῖ καὶ οὐδ' αὐτὸς δὲν καταλαμβάνῃ νὰ σοὶ ἐξηγηθῇ, τότε ἔχεις ἔμπροσθέν σου τὴν εἰκόνα τῶν φράγκων φιλοσόφων καὶ τῶν ἐκφραγχισθέντων Ἑλλήνων (Ἀναίρεσις δι' εἰκόνας πάντων τῶν μέχρι τοῦδε φιλοσοφημάτων τῶν νεωτέρων). Ζόφος καὶ σκότος καὶ οὐχὶ φῶς, μωρία καὶ οὐχὶ σοφία, ψεῦδος καὶ πλάνη καὶ οὐδαμῶς ἀλήθεια ἐπιπολάζουσιν ἐν αὐτοῖς (Καὶ ἔπειτα λέγουσιν ὅτι ὁ νοῦς εἶνε μερὶς τοῦ Θεοῦ!). Διὰ τῆς νέας, πρωτοτύπου, ἑλληνικῆς, ἀληθοῦς Φιλοσοφίας ἔχει ἔμπροσθέν του ὁ ἀκρατῆς ἢ ὁ ἀναγνώστης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴν ἀλήθειαν, τὴν ποθητὴν ἀλήθειαν (Τοῦτο καθ' ἡμᾶς ἀληθεύει μόνον περὶ τῶν ἀκρατῶν ἢ τῶν ἀναγνώστῶν τῶν φιλανθρωπικῶν ἐκείνων καταστημάτων, ἐν οἷς ἐπιμελείας ἀντικείμενον εἶνε τῶν φρενῶν ἢ θαλαρᾶ ζωηρότης)». Βλ. *Λόγον* τῆς 26. Ἰανουαρίου.

Ἄλλὰ τί εἶνε ἄραγε τὸ ἀφέψημα καὶ τὸ ἐκχύλισμα, τὸ decoctum καὶ τὸ extractum, πάσης ταύτης «τῆς νέας, πρωτοτύπου, ἑλληνικῆς, ἀληθοῦς Φιλοσοφίας» σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ζητημάτων τῆς ἀνθρωπότητας, δηλαδή πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ φύσει καὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ ὄντα, καὶ ἐν γένει κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐξήγησιν πάντων τῶν φαινόμενων τῆς φύσεως; Τοῦτο πληροφοροῦμεθα ἐκ τοῦ *Λόγου* τῆς 5 Ἰανουαρίου, ἐξ οὗ διδασκόμεθα ὅτι «διὰ τῆς ἐναντιότητος καὶ ἀντιδράσεως τῶν δύο ἀντιθέτων πνευμάτων, τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ Διαβόλου ἐξηγοῦνται πάντα τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀνθρώποις φαινόμενα» (!!!). Finis, λέγουσι, coronat opus. Ἀρμοδιώτερον τέλος καὶ χαρακτηριστικώτερον δὲν ἠδύνασο νὰ παράσχῃς εἰς τὸ νέον φιλοσοφικὸν σου σύστημα, χαριέστατε παρακρουστικῆ Προκρούστα, οὐδὲ κωμικωτέραν λύσιν τῆς νοστιμωτάτης κωμωδίας σου ἠδύνατο ν' ἀναμῆνῃ ὁ τάλας, ὁ τὴν ἀνοχὴν καὶ τὴν ὑπομονὴν ἀνυπέροβλητος ἀναγνώστης! Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, αἰρετικῆ τοῦ Μανιχαϊσμοῦ διδάσκαλε (*). Ἀνέτειλας καὶ εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάλησας καὶ ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουράνιον, ἔχομεν φιλοζοφίαν ἀληθῆ, ἀδιάλλακτον δυάδα, πνεῦμα Θεοῦ καὶ πνεῦμα Διαβόλου, ἀσπαζόμενοι καὶ «διὰ τῆς ἐναντιότητος καὶ ἀντιδράσεως τῶν δύο (τού-

των) ἀντιθέτων πνευμάτων — ἐξηγούμενοι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀνθρώποις φαινόμενα» !!! !!! Ὑγίαινε καὶ ὑγίαζε, πολύτιμος λογικῆ Κωχίνη, Μακρακίνη ἀνεκτίμητος, «σοφῆ Σώκρατες τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος» (Βλ. *Λόγον* τῆς 29. Ἰουνίου σελ. 3) κατὰ τινα σοφώτερον ἱατρὸν κηρύσσοντα ἐχθροῦς τῆς Ἐπιστήμης πάντας τοὺς διαπρεπεῖς τῆς Δύσεως συναδέλφους, τοὺς ἀφιερῶντας τὸν βίον εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἱατρικῆς» ἀλλὰ μὴ φιλοζοφῶντας μακρακικῶς !!! Βλ. τὸ αὐτὸ φύλλον τοῦ *Λόγου* ἐν τῷ τόπῳ τῷ αὐτῷ.

(Τέλος τῆς πρώτης ἀπαντήσεως.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἵπερφυσικὴ σύστασις συλλόγου τινὸς ἐν Ἀθήναις.—Τελευτώντας τοῦ μηνὸς Ἰουνίου κατὰ τὸ ἔτος τὸ ἐνεστῶς, συλλογὸς τις ἐν Ἀθήναις ἦγεν ἐν πυμπῇ καὶ παρατάξει τὴν ἐπέτειον τῆς ἐαυτοῦ ἰδρύσεως ἑορτῆν. Κατὰ τὴν τελετὴν δὲ ταύτην ὁ διευθυντῆς τοῦ περιοδικοῦ τοῦ συλλόγου ἐκεῖνου συγγράμματος, «ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἐπίτηδες ἐπὶ τῆς βραβυλικῆς ἐξέδρας (ἐν τῷ ναῶ τῆς Μητροπόλεως) ἐστημένου μεγαλοπρεποῦς ὀκρίβαντος ἐν εἴδει ἄμβωτος» (Βλ. «Ἀνάπλασιν» τῆς 15. Ἰουλίου σελ. 1042), διεκλήρυσεν ὑπὲρ τοῦ συλλόγου συνέστη ὑπερφυσικῶς δι' ἐνισχύσεως πραγματικῆς τῶν ἰδρυτῶν αὐτοῦ «ὑπὸ τῆς θείας χάριτος», καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι ἀδύνατον ἄλλως ἦτο νὰ λάβῃ σύστασιν τοιοῦτος τεράστιος σύλλογος.

Ἄλλ', ἵνα μὴ φαινόμεθα παρεξηγούμενοι τὰς ἀληθεῖς τοῦ ῥήτορος ἐννοίας, καταχωρίζομεν κατὰ λέξιν τὰς λέξεις αὐτοῦ:

«Τοῦτο πιστεύω, καὶ ἐπιτρεψάτε μοι, τοῦτο καὶ πρὸ ἡμῶν δημοσίᾳ σήμερον νὰ κηρύξω, ὅτι οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι νέοι, περὶ τοὺς εἰκοσιν, οἵτινες ἴδρυσαν τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο Σωματεῖον, τὸ σκοποῦν τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπλασιν διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξυπηρευτομένου καὶ ἐν ἀρμονίᾳ διατελοῦντος μετὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, — οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι νέοι, πιστεύω, εἶνε ἐμῇ πεποθησῆς, ἐνισχύθησαν πρῶτον ὑπὸ τῆς θείας χάριτος. Ἦτο ἀδύνατον ἢ μικρὰ ἐκεῖνη τῶν πρώτων ἰδρυτῶν ὁμάς νὰ στηρίξῃ ἐφ' ἑαυτὴν καὶ μόνην (Δὲν ἤλπριζε λοιπὸν πρόσληψιν μελῶν;) τὸ ἀληθῶς

(*) Βλ. Ἄ. Διομήδους Κυριακοῦ Μελέτας σελ. 46: «Οἱ Μανιχαῖοι, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι γνωστικοὶ παρεδέχοντο δύο ἀρχὰς τῶν ὄντων. τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, τὸν Θεὸν τοῦ φωτός καὶ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ ἡ ὕλη εἶνε ἐκ τοῦ πονηροῦ· μόνη ἡ ψυχὴ κατῆλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ».

σπουδαίον ἔργον, ὅπερ εἰς φῶς νὰ ἀγάγη ἐσκέφθη» (Βλ. τὴν αὐτὴν «Ἀνάπλασιν» σελ. 1043).

Οἱ ἀναγκῶσαι ἡμῶν γηθοσύνας βεβχίως βλέπουσι ὅτι ἡ Ἑλλάς, ὡς εἶχε πρό τινων δεκαετηρίδων τὸν ἀοίδιμον Ὁθωνα βασιλέα λόγῳ μόνον *ἑλέφ Θεοῦ* (von Gottes Gnaden=Θεοῦ χάριτι), οὕτω κέκτηται ἤδη σύλλογον *ἑλέφ Θεοῦ*, καὶ τοῦτο οὐχὶ *λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ!*

Καὶ ἔπειτα ξενιζόμεθα ὅτι ὁ ἐν Οὐατικανῶ δεσμώτης καὶ ἀπηνέστατος δεσμευτὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐπιστήμης κόπτει ἐκάστοτε—*ἑλέφ Θεοῦ* καὶ αὐτός—νέα πίστει καὶ ἀληθείᾳ; *ἀλάθηστα νομίσματα!*

Ῥπερφυσικὰ ὄπλα πρὸς καταπολέμησιν τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἐχθρῶν.

— Ὁ *Λόγος* τῆς 13. Ἰουλίου, ποιούμενος λόγον περὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἐχθρῶν, παρατηρεῖ μετ' ἀγχινοίας πολιτικῆς ἀνεσιόκτου ὅτι, «ἐὰν ἡμεῖς ἐπολιτευόμεθα χριστιανικῶς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν θὰ ἐνικῶμεν διὰ τῆς ἀγάπης, καὶ θ' ἀφωπλίζομεν *ἀνευ φορικῶν ὄπλων*», ἧτοι διὰ μόνου τοῦ λόγου καὶ τοῦ «**ΛΟΓΟΥ**»! Συμφωνοῦμεν πληρέστατα καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ ποῦ πολιτικὸς ἀνὴρ ν' ἀκούσῃ! Πάντες παντελῶς ἐμωράνησαν, καὶ οὐδεὶς ποτε δυστυχῶς διανοήθη νὰ θέσῃ ἐν τῇ ἀποθήκῃ τοῦ ὑλικοῦ τοῦ πολέμου ἀντιπαντός ἐροδίου ἄλλου τὴν ἀγάπην τῶν θαυματουργῶν τοποτηρητῶν τοῦ κ. Μακράκη! Ἄλλὰ τότε — ἀνευ τοῦ ἀπλοῦ τούτου ὅπλου—πῶς θὰ νικηθῶσιν οἱ Βούλγαροι, πῶς θ' ἀφοπλισθῶσιν οἱ ἄλλοι ἡμῶν ἐχθροί; Τάλαινα Πατρίς!

Πρακτικαὶ συμβουλαί.

Ἀπομίμησις τοῦ ἔυλου τῆς ἐβένου. Διάφοροι μέθοδοι εἰσιν ἐν χρήσει πρὸς διάβρῆσιν καὶ στίλβωσιν τῶν ἔυλων τῆς κερασιάς, ἀπίδας κτλ. εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρουσιάσῃ τὴν ὄψιν τῆς ἐβένου. Εἰς τρόπον εἶνε καὶ ὁ ἑξῆς:

Παρασκευάζονται δύο διαλύσεις,			
1ον	Καμπεχιανοῦ ἔυλου	γραμμ.	50
	Θεϊκοῦ σιδήρου	»	12.5
	Ὑδατος	λίτρα	1.

Βράζονται ἄμω καὶ ἀποτελοῦσι τὴν πρώτην διάλυσιν. 2ον. Ρινίσματα σιδήρου 50 γραμμάρια ἐμβαπτιζονται ἐντὸς ἡμισείας λίτρας ὕδρου καὶ ἀποτελοῦσι τὴν δευτέραν διάλυσιν.

Μετὰ τὴν παρασκευὴν τούτων ἐμβαπτιζεῖται τὸ πρὸς καταργασίαν ἔυλων ἐντὸς τῆς πρώτης διαλύσεως θερμῆς οὐσῆς ἵνα διαποτισθῇ, καὶ μετὰ τὴν ἐξαγωγήν καὶ ξηρανὸν διαβρέχεται διὰ τῆς δευτέρας· ἀφίεται νὰ ξηρανθῇ καλῶς καὶ ἀκολούθως προστριβεται ἡ ἐπιφάνειά του διὰ συμριδοχάρτου λεπτοτάτου καὶ λειανεται. Πρὸς τοιαύτην χρῆσιν πρέπει νὰ γίνηται χρῆσις ἔυλων ὑγιῶν, στερεῶν καὶ συμπαγῶν.

Κατὰ τῶν κεντημάτων τῶν ἐντόμων. Διὰ τοὺς χωρικοὺς ἴδια καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐξοχαῖς ζῶντας, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὰ κεντήματα τῶν σφηκῶν, μελισσῶν καὶ λοιπῶν ἐντόμων, συμβουλεύομεν τὸ ἑξῆς ἀπλούστατον καὶ προχειρότατον μέσον: Εὐθὺς ὡς κεντηθῇ τις καὶ ἀρχίσῃ ἡ ἐξοδιστικὸς τοῦ μέρους, πρέπει νὰ προστριφῇ αὐτὸ καλῶς διὰ κοινοῦ ψαγειρικοῦ ἄλατος βεβρηγμένου· ἀμέσως ἡ ἐξοδιστικὴ ἐξαφανίζεται ὁ δὲ πόνος καὶ καταπαύει.

Ἄλοιφή κατὰ τῆς ἐκδερματίσεως. Διὰ τοὺς κυνηγούς, τοὺς πελοπόρους, τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἰπ-

πεῖς καὶ ἐν γένει διὰ πάντα ὑποχρεωμένον, νὰ πελοπορῇ ἢ νὰ ἰππεύῃ συνεχῶς κατὰ τὸ θέρος καὶ νὰ πάσχη ἕνεκα τούτου ἀπὸ ἐκδερμάτιν (ἐξέδαρμα) μεταξὺ τῶν σκελῶν ἢ ὀπισθεν τῶν γονάτων, συνιστάται ἡ πρόστριψις τοῦ ἐκδερματίσθεντος μέρους διὰ τῆς ἑξῆς ἀλοιφῆς, ἣν πρέπει νὰ προηθευθῇ τις ἐκ τοῦ φαρμακείου:

30	gr.	glycerolé d' amidon
4	»	goudron

Ἡ ἀλοιφή αὕτη εἶναι εὖσμος καὶ χρησιμεύει οὐ μόνον ὡς θεραπευτικὸν μέσον μετὰ τὴν ἐκδερμάτιν, ἀλλὰ καὶ ὡς προφυλακτικὸν πρὸ τῆς παθίσεως· διὸ καλὸν ἦθελεν εἶσθαι ἐστρατιώται, ἰππεῖς καὶ λοιποὶ, οἱ ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἐκδερμάτιν, ν' ἀλειφῶσιν ἐλαφρῶς τὰ μέρη ἐκεῖνα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πορείας.

Δ Η Δ Ω Σ Ι Σ

Τὸ σημερινὸν φύλλον τοῦ **Προμηθέως** ἐκδίδεται δωδεκασέλιδον ἀντιπροσωπεῖον, καὶ τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, καθ' ἣν δὲν θέλει ἐκδοθῆ ὁ **Προμηθεὺς** ἕνεκα τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ εἰρημένου λόγου.

Αἱ μικραὶ δ' ὅμως αὐταὶ ἐλλείψεις δαψιλῶς ἀναπληρωθῆσονται προσεχῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ»

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2. Ἰουλίου 1891.

Κύριοι συντάκται,

Καλοὶ καὶ ἄξιοι (!) εἴσθε, ἀλλὰ διατί νὰ ἀνταπαρτάτε; (!) Ὅ,τι θέλετε γράψατε (!), ἀλλ' ἄμα τὸ γράψατε, ἔχει πλέον ἕκαστος τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαρτήσεως, καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡμέσως ἡ δίκη τοῦ κοινόν (!). Ὑμεῖς ὅμως δὲν πράττετε τοῦτο (!), ἀλλὰ ἀνταπαρτάτε (!), ὅπερ δὲν εἶνε καλόν (!), διότι ἀντιβάλλεται οὕτως ἐπ' ἀπειρον ἡ ἀπόφασις τοῦ κοινοῦ (!). Πολλοὶ δέ, ἐν ᾧ ἐπεθύμουν, δὲν ἀπαντῶσιν εἰς ὑμᾶς, διὰ τὸν φόβον ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ ἀνταπαντήσητε εἰς αὐτούς (Αὐτὸ μάλιστα!). Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἠθελον νὰ εἶπω πολλὰ ἐναντίον τοῦ «Προμηθέως», ἀλλὰ μετὰ σκέψιν ὤριμον (!) παρῆλπον τοῦτο, διότι ἐπέισθην βασιμῶς (!) ὅτι καὶ ὁ «Προμηθεὺς» θὰ εἶπῃ πολλὰ ἐναντίον μου (Πολλὸ καλὰ ἐπέισθητε!), καὶ οὕτω δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὸ κοινόν τίς ἔχει δίκαιον (!!!). Νομίζω λοιπὸν καλὸν ν' ἀλλάξῃτε σύστημα (!), καὶ συγγνώμην διὰ τὰς ἄλλως σωστάς (!!!) συμβουλάς.

ΝΕΣΤΑΡ.

Ἄπάντησις τοῦ «Προμηθέως».

Πλήττομεν, ἀσφικτιώμεν, πνιγόμεθα ἐπὶ τῇ πνιγρῇ, ἐπὶ τῇ *σσηπυῖα* λογικῇ τοῦ *ἐπικρισιογούβιαν* πάσχοντος κακοδαίμονος τούτου γεροντίου (ὡς εἰκαζόμεν ἐκ τῆς γραφῆς, ἐκ τῆς ὑπογραφῆς καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς), καὶ νῦν πρῶτον κατανοοῦμεν τίνα οὐσίαν, τίνα ἀλήθειαν κέκτηται ἡ περὶ ἀκαταλόγιστου τῶν γερόντων, «ὅσοι ἀπὸ ἀσθένειας τοῦ γήρατος ἀπέβαλον τοῦ νοῦς των τὴν χρῆσιν», γνώμη τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν Νόμου (ἄρθρ. 86, 3). Ἄλλο οὐδὲν νὰ εἶπωμεν ἔχομεν. Σιωπῶμεν μετ' ἀφράτου βδελυγμίας!

Τύπ εις Πάσκοφ, καὶ Βεργιανίτου.